

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

VII MIND JÕULUKS KOJU

sari „Neitsijõgi”

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Bring Me Home for Christmas
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2011 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11405521
ISBN 978-9949-82-830-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Colleen Gleasonile,
kelle sõprus ja toetus tähendavad mulle kõik.*

Rõõmsaid pühi, kallid sõbrad!

Tore Neitsijõe rahvas armastab stiilselt jõule tähistada. Seal on kombeks minna üheskoos ümberkaudsesse metsa, valida välja kõrgeim nulg ja pukseerida see linna keskele, et puu Jacki baari ees püsti panna. Jõulupuule riputatakse punased, valged ja sinised kaunistused, kuid harilike ehete asemel kasutavad Jack, Mel, Jutlustaja, Paige ja nende sõbrad embleeme sõjaväeüksustest, kus nemad ja nende lähedased on aastate jooksul teeninud. Embleemidega avaldatakse austust sõjaväelastele, nende sõpradele ja pere liikmetele – pühendunud vabaduse kaitsmise eest kogu maailmas. Me hindame neid uskumatute ohvrite toomise eest. Selle auväärt traditsiooni on üle võtnud osa mu lugejaist ja Jacki baari vestlusleht (http://groups.yahoo.com/group/RobynCarr_Chatgroup/).

Loodame, et sel hooajal ühinete teiegi Neitsijõe traditsiooniga, ehtides oma kogukonna jõulupuud – ja veebilehed – kohalikele kaitseväelastele ning nende peredele mõeldes.

Infot, kuidas seda tähendusrikast kommet oma kogukonda tuua, leiate veebilehelt www.RobynCarr.com.

Soovin teile õnnelikku ja elutervet pühadehooaega!

Robyn Carr

ESIMENE PEATÜKK

Rich Timm jõudis Neitsijõe juba kümme tundi pärast San Diegost lahkumist. Ta oli kiiresti päralt jõudnud, kuna tal oli kombeks eirata nii tähtsusetuid pisiasju nagu kiiruspiirangud. Ja... pärast päev läbi koos oma kaksikõe Beccaga Fordi veokis istumist oli tal sellest kõrini.

Becca uudistas autoakna kaudu linna ja pomises endamisi: „Tõsiselt?“

„Mis on?“ küsis Rich.

„See ongi paik, kust Denny ei raatsi lahkuda? See pole just... tead küll... *meeldivalt vanamoeline.*“

Rich keeras linna ainukese baari ette ja peatus veoki kõrval, mille teadis kuuluvat ühele kahest merejalaväelasest sõbrast, kellega ta pidi siin kohtuma. „Võib-olla ta ei otsinudki midagi säärast.“ Ta lükkas käigu välja, kuid pöördus enne mootori väljasuretamist õe poole: „Kuna ma ei tohtinud Dennyt hoiatada, et sa minuga kaasa tuled, pead lubama, et ei hakka pahandust tekitama.“

„Rich,“ kostis õde naerdes. „Miks ma peaksin pahandust tekitama?“

„Ah, ma ei tea,“ pööritas Rich silmi. „Võib-olla sellepärast, et oled tema endine kallim? Või sellepärast, et tegemist on meeste jahiretkega, aga sa pole mees ja kõik peavad sinu eest hoolitsema?“

„Keegi ei pea minu eest hoolitsema,“ oli Becca nõrkinud. Seejärel naeratas ta meeldivalt. „Kibelen juba sinu teiste sõpradega kohtuma. Ja jahile minema – ma kibelen jahile.“

Rich tõmbas kulmu kortsu. „Jajah,“ kohmas ta. „Nagu ma peaksin uskuma, et kavatsed pardi maha lasta ja ära kitkuda.“

Võin seda kas või hammastega kitkuda, kui see aitab mul veenvalt mõjuda, mõtles naine. „Muidugi! Ehkki lendõngega kalapüük ajab mind veidi rohkem põneville. Ma ei jõua oodata, millal saan seda proovida.“ Ta avas autoukse. „Oled valmis?“

Rich mühatas. „Peaasi, et sa probleeme ei tekita. Et sa ei oleks mul nädal aega nagu ora tagumikus!“

„Ära ole selline tropp,“ nipsas Becca.

Becca oli jõudnud Richi linnakoju kell kolm öösel, kaasas suur kohver ja püss. Kui bokserite väel vend ukse avas, ütles Becca: „Tead mis! Kuna mul pole sel nädalal midagi teha, tulen sinuga kaasa. Ma pole kunagi pardijahil käinud ega lendõngega kala püüdnud.“

„Sa oled vist hulluks läinud,“ arvas Rich, kratsides magamisest sassis pead. „Kas sa ei öelnud emale ja isale, et lähed tänupühaks koos Dougiga koju?“

Becca raputas pead. „Sellest ei tuleks midagi välja ja pole tarvis, et ema ja isa tühistavad oma reisiplaanid lihtsalt selleks, et ma ei peaks tänupühäl üksi olema.“

„Miks sellest midagi välja ei tuleks?“

„Dougil on liiga palju tegemist – ta sõidab kaheks päevaks idarannikule. Kuule, see on ju äge mõte. Tuli pisut viimasel minutil, aga meil saab lõbus olema. Ära pidurda.“

„Ja mis saab Dennyst?“ küsis Rich. „Sinu endisest poisist?“

Becca pani käe puusa. „Meil on aeg see unustada, kas sa ei leia? Mina ei pea vimma ja usun, et tema samuti mitte. Arvatavasti on tal uus tüdruk olemas. Mul on ideaalne võimalus veenduda, et meie vahel on kõik rahulik. No tõepoolest, te olete ju ikkagi head sõbrad ja... Pealegi juhtus see väga ammu.“

„Jah, aga see oli jöhker,“ kostis Rich, kes piidles öde kahtlustava pilguga.

„Me olime siis noored,“ kehtis Becca õlgu.

„Ja mida Doug asjast arvab?“ tahtis Rich teada.

„Doug ei ole eriline armukadetseja. Ta soovis mulle meeldivat ajaveetmist. Ja Doug ei ole sinu probleem.“

„Ma tean,“ kostis Rich. „Näen, et hoopis *sina* oled minu probleem.“ Ta lubas õel majja siseneda. „Ise tead, mida teed,“ ütles ta. „Kui sa mu jahiretke kihva keerad, pead kahetsema.“

Becca otsus polnudki nii spontaanne, kui ta oli välja näidanud. Planeedid olid ritta joondunud ja Becca oli leidnud end kiiruga plaane tegemas. Rich oli vadranud nädalate viisi jahiretkest vana hea Dennyga – mehega, kellega Becca oli lootnud kunagi abielluda. Mehega, kes oli ta kolm aastat tagasi maha jätnud. Mehega, kellele ta ikka veel *liiga* palju mõtles. Hiljem oli algkool, kus Becca õpetajana töötas, ületamatute rahaliste raskuste tõttu suletud, misjärel ta jäi ootamatult töötuks. Ja Doug, juuratudeng, kellega ta oli aasta aega kohtamas käinud, oli palunud tal kihla-sõrmust valima minna.

Beccal polnud tänupüha ajal teha muud kui tööd otsida – masendav ülesanne – ja muretseda, et Doug teeb talle abieluettepaneku, olgugi et Becca mõtles ikka veel endisele kallimale. *Kogu aeg.*

Ta lihtsalt ei mõistnud. Miks ta ikka veel Dennyst mõtles ja meest unes nägi? Kas ta ihaldas kättesaamatut, selle asemel et hinnata käeulatuses olevat? Kui Denny ta enne Afganistani minekut maha jättis, oli Becca muserdatud. Kui noormees ta kaks aastat

hiljem üles otsis ja tegi ettepaneku uuesti proovida, oli Becca vihaselt nähvanud, et selleks on liiga hilja ja ta pole huvitatud. Aasta tagasi, kui ta tutvus nägusa teise kursuse juuratudengi Doug Careyga, oli ema väga suurt kergendust tundnud! Beverly Timm pidas Dougi oma tütrele märksa sobivamaks. Dougil oli kõik olemas. Ta oli hea inimene. Becca nautis temaga aja veetmist. Seda noormeest ootas helge tulevik. Ta oli pärit edukast ja majanduslikult kindlustatud perest. Doug armastas Beccat. Tema perel oli isiklik *purjepaat!* Ei tundunud sugugi loogiline lakkamatult Dennyst mõelda.

Kunagi oli Becca unistanud jõuluaegsest abieluettepanekust ja kaunist sõrmusest jõulupuul all. Jõulud olid tema lemmikaeg – säravad tuled, jõululaulud, perega koos veedetud aeg. Nüüd oli ta hakanud neid kartma. Ta soovis, et tahaks Doug Careyga abielluda, kuid ei suutnud noormehele pühenduda, kuni minevikuviirastus teda rahule ei jätnud. See oluiks üdini vale. Ja mõlema vastu ebaõiglane.

Niisiis oli ta langetanud otsuse. Ta pressib end Richiga kaasa Neitsijõe – paika, mille Denny oli koduks valinud. Ta läheb jahile, püüab kala ja üritab selgusele jõuda, miks ta pole suutnud Dennyst lahti lasta. Kui nad uuesti kohtuvad, saab ta aru, et tegemist oli lihtsalt armumisega, lapsepõlvearmastusega, mida ta oli oma peas idealiseerinud. Pärast seda naaseb ta koju oma täiusliku mehe juurde ja õpib teda viimaks vääriliselt hindama. Nad elavad õnnelikult elu lõpuni koos ja Denny kujutluspilt haihtub tema peast.

Ta heitis veel ühe pilgu linnale, kui kohtumispaigaks määratud palkmajas asuva baari trepist üles kõndis. „Tõsiselt?“ pomises ta veel kord. Vana linnake oli paremaid päevi näinud. Majad olid väikesed ja paljudel koorus värvikiht. Linnas polnud isegi tänavatulesid ega kõnniteid. Peale väikese toidupoe ja baari ei paistnud lähiümbruses rohkem ärisid. Millega need inimesed meelt lahutasid? Kuidas nad lõbutsesid? „Nad käival jahil ja kalal,“ tuletas ta endale meelde. „Juhhei!“

Jah, ta oli lootusrikas. Juba üksainuke pilk kolkalinnale oli paljulubav – ta uurib järele, mis Dennyga juhtus ning mis ja miks oli valesti läinud. Nad olid juba alguses väga erinevad. Nüüd pidi ta leidma viisi, kuidas eluga edasi liikuda, et ta saaks õnnelikult abielluda juristiharidusega mehega, kel on isiklik *purjepaat*.

* * *

Denny Cutler oli tulnud Neitsijõele oma juuri otsima ning aasta pärast Jacki baari sattumist oli ta veendunud, et on leidnud paiga, kus tahab elu lõpuni elada. Tal olid sõbrad, kes olid lähedased nagu pereliikmed. Tal oli karjäär, mida ta poleks osanud näha kõige pöörasemateski unenägudes – temast oli saanud farmer! Ta oli äripartner Jilly farmis – mahefarmis, mis töötas areneda suureks ja kasumlikuks.

Jack oli käinud välja idee, et Denny pöörduks paari semu poole mereväest, kus Denny oli neli aastat teeninud, ja kutsuks nad Neitsijõele meesteasju ajama – jahile, kala püüdma, pokkerit mängima. Jilly farmis polnud hilissügisel kuigi palju teha ja Denny oli võimalik mõni päev vabaks näpistada. Ta teadis täpselt, missuguseid sõpru tahab kutsuda. Troy, Dirk ja Rich olid olnud Iraagi lähetuse ajal justkui tema vennad. Dirk Curtis ja Troy olid reservväelased, kes elasid Sacramento lähedal. Rich Timm, keda hüüti ka Suureks Richieks või lihtsalt Suureks, oli pärit San Diegost, kus ka Denny oli sirgunud, kuid nemad olid tutvunud alles mereväes. Rich vabanes pärast kaht aastat mereväest, lõpetas kolledži ja töötas praegu San Diego maanteametis insenerina, kes ehitab maanteid ja sildu. Kõik kolm meest armastasid telkida, matkata, kala püüda ja jahti pidada – neile sobisid kõik tahumatud tegevused. Neitsijõel meeldinuks neile kindlasti.

Denny ja Richi sõprusel oli üksainuke miinus – Rich oli Becca kaksikvend. Just Richi kaudu oli Denny tutvunud oma endise tüdrukuga, kui nad aastaid tagasi koos San Diegos puhkusel viibisid. Pärast Denny ja Becca lahkuminekut tõi sõprus Richiga Dennyile pisut liiga palju uudiseid Becca kohta. Muidugi jagas Rich infot

üksnes siis, kui Denny selle vastu huvi tundis, ent paraku ei suutnud ta end vaos hoida, olgugi et kibeles neiu unustama niisama põhjalikult, kui neiu oli teda unustanud.

Kui neli meest olid plaani kokku leppinud, tuli välja, et tänupäha on kõigile sobivaim aeg. „Täiuslik,“ ütles Jack. „Meil on jõe ääres Riordanide puhkemajad ja minu külalismaja on samuti saadaval – seal on ohtralt ruumi. Meil saab parte jahtida, kala püüda ja Jutlustaja pakub baaris korralikku tänupähaõhtusööki. Järgmisel päeval minnakse metsa ja raiutakse baari ette püstitamiseks ligi kümnemeetrine jõulupuu – sellest vaatemängust ei maksa ilma jääda.“

Ja plaan oligi paigas. Troy, Dirk ja Rich pidid saabuma tänupähaeelsel pühapäeval ning lahkuma nädal aega hiljem.

Dennyl olid enne Neitsijõe saabumist rasked aastad – tema ema oli surnud, ta oli naasnud merejalaväkke ja lähetatud Afganistani, ta oli läinud lahku Beccast, kellega oli üle kolme aasta suhtes olnud –, ent viimaks, kahekümne viie aastasena hakkasid asjad jälle paika loksuma. Elu oli ilus. Ta oli õnnelik.

Troy ja Dirk saabusid pühapäeva pärastlõunal kella neljaks. Denny oli baaris abiks, et sõpradele õlut serveerida. Ka Jack ja Jutlustaja olid kohal. Et Dirk ja Troy pidid peatuma ühes Luke Riordani puhkemajadest, astusid ka Luke ja Colin Riordan korraks läbi, et üks õlu juua ja tulijaid tervitada. Jutlustaja pidi pakkuma rikkalikku einet, kuid kuna oli olulise perekondliku tähtpäeva – tänupäha – nädalale eelnev pühapäev, polnud baaris palju võõraid. Kaminaäärses nurgalauas istus neli jahimeest, kes nautisid kannuõlut.